

Ve vratký bárce mě unáší proud.
Sám sebe se ptám, kam sem vlastně chtěl plout.
Zvolna se stmívá.

Hluboká voda mi odpověď nedá,
pořád se ztrácím a pořád hledám.
Měl bych se líp dívat.

Proud už sílí, peřej se blíží.
Nechci snít, i když oči se mi klíží.
Všechno chci vidět tak jasně, jako by byl den.
Když se otočím, jsem úplně v šoku.
Z vlastní hlavy plný vzteku a lacinýho moku.
Vizionářem a sám sobě lhářem jsem utopil svůj sen.

Smutný pohled do davu na břehu.
Naše čest se v bizardním příběhu
zoufale zmítá.

Šašci se ve vilách opíjí mocí.
A já se ptám, jestli po týhle noci
může ještě svítat?

Růže do uší, hluší lidé netuší,
že dávno hmota zvítězila nad duší.
Příští stanice je peklo, i když slíbený byl ráj.
Prachy jsou pravda, obsah je forma
a drzá lež je propříště norma.
Do mozku vrtá skutečnost krutá, že padl stín na můj kraj.

Zavři oči a poslouchej. Na chvíli tu budu s tebou.
Peníze, peníze hýbou světem.
Přidej se a pak kulometem
smíš určovat právo.

Musíš si vybrat tu správnou stranu.
Souhlasit a jít, nebo dostaneš ránu.
Nechtěj myslet hlavou.

Můžeme si dopřát výtobytky doby
a do půllitru syčíme slova plná zloby.
Jedovatý plivanec se stává důkazem.
Ten má tohle a ten má ještě víc!
A já to chci taky! se řve z plných plic.
Co nás čeká? Kam nás donese řeka?
Kam kráčí naše zem?

Neboj se, už tě nechci trápit. Možná to tak bude lepší.